

Hồi thứ mười bốn

Tiểu Huyền Tử bại lộ hành tung

Mỗi người lại lấy trong ngăn kéo ra một tấm khăn trắng như bông mà lau chùi tủ sách cùng bàn ghế sạch bóng như gương. Chúng lau chùi hàng nửa ngày trời mới nghỉ tay.

Ôn Hữu Đạo nói:

- Quế huynh đệ! Đến bây giờ mà đức Hoàng thượng chưa ngự giá vào thư phòng là ngài không tới nữa. Sau đây một lúc thị vệ đại nhân sẽ đến tuần tra, nếu đại nhân thấy Quế huynh đệ là người lạ mặt ở trong này thì chúng ta phải tội cả lũ.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Nhị vị đại ca hãy về trước đi, tiểu đệ ở đây chờ một lát rồi sẽ ra sau.

Anh em họ Ôn đồng thanh nói:

- Như thế thì không thể được.

Ôn Hữu Đạo lại nói:

- Lễ luật trong Hoàng cung, Quế huynh đệ còn lạ gì nữa? Nơi nào đức Hoàng thượng thường ngự giá tới, ai là kẻ châu hầu đều được sắp đặt rất nghiêm minh, chẳng thể sai suyên một ly. Nếu không thế thì trong cung nào thái giám, nào cung nữ hàng mấy ngàn người, ai muốn thấy mặt Hoàng thượng cứ xông xộc chạy tới trước mặt Ngài thì còn ra thể thống gì nữa?

Ôn Hữu Phương cũng ôn tồn nói:

- Hảo huynh đệ! Chẳng phải anh em tại hạ không chịu hết lòng giúp đỡ huynh đệ, nhưng anh em tại hạ hàng ngày cũng chỉ được vào Ngự thư phòng trong vòng nửa giờ để quét tước lau chùi đồ vật. Chẳng giấu gì Quế huynh đệ, đừng nói huynh đệ không thể ngăn chờ ở lại Ngự thư phòng mà ngay anh em tại hạ hết giờ còn chưa ra mà bị thị vệ đại nhân đi tuần bắt được là bị nghiêm trị. Tội nặng thì phải chặt đầu, nhẹ cũng phải ngồi tù.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Làm gì mà nghiêm ngặt quá đến thế?

Ôn Hữu Phương dậm chân đáp:

- Những công việc kề cận đức Hoàng thượng há chẳng phải trò đùa? Tiểu huynh đệ! Huynh đệ muốn được thấy mặt Hoàng thượng thì ngày mai cũng vào giờ này, anh em tại hạ lại đến đón đón huynh đệ, may ra hên vận thì được như nguyện.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Thế cũng được! Vậy chúng ta về thôi.

Anh em họ Ôn nghe Vì Tiểu Bảo nói vậy khác nào cất được gánh nặng. Một tên nắm tay phải gã, một tên nắm tay trái gã đưa ra. Chúng chỉ sợ gã nói rồi mà còn chần chờ không chịu đi ngay.

Vì Tiểu Bảo hất hàm hỏi:

- Thực ra chính nhị vị đại ca cũng chưa từng được thấy mặt Hoàng thượng phải không?

Ôn Hữu Phương chưng hửng ấp úng đáp:

- Sao... tiểu huynh đệ... tiểu huynh đệ...

Gã toan hỏi: "Sao tiểu huynh đệ lại biết thế?"

Ôn Hữu Đạo còn minh mẫn hơn vội nói:

- Sao anh em tại hạ không được thấy mặt rồng bao giờ? Đức Hoàng thượng thường đến Ngự thư phòng đọc sách, viết thư, nên bọn tại hạ được thấy là thường.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Hàng ngày hai gã này cứ đến giờ mới được vào quét tước lau chùi thư phòng, dĩ nhiên không phải là lúc Hoàng đế tới ngự. Chẳng lẽ Hoàng đế đến để coi những quân khốn kiếp quét tước lau chùi mà lấy làm hứng thú? Hai tên con rùa này nói láo rồi.

Ôn Hữu Đạo lại nói:

- Tiểu huynh đệ mà chịu trả bạc cho Hải lão công thì anh em tại hạ tất có ngày đền đáp. Còn việc muốn thấy long nhan thì phải tùy theo phúc phận từng người. Số mạng có chứa rõ được phúc phận như vậy mới thành, chứ chẳng phải cưỡng cầu đâu mà nên.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã ra khỏi cửa ngách.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Đã thế thì nhị vị đại ca hàng ngày đều đưa tiểu đệ vào Ngự thư lâu thử xem có phúc phận không?

Hai gã kia đáp:

- Phải lắm! Phải lắm!

Thế rồi ba người chia tay.

Vì Tiểu Bảo bước lẹ ra về. Gã xuyên qua hai dãy hành lang đã cách xa hai anh em họ Ôn liền đứng lẩn vào sau một khuôn cửa.

Qua một lúc lâu, gã liệu chừng hai anh em họ Ôn đi xa rồi mới rón rén ở sau cửa ló mặt ra. Gã theo đường cũ trở lại Ngự thư phòng.

Đi tới nơi Vì Tiểu Bảo đẩy cánh cửa ngách, không ngờ bên trong đã cài then.

Gã chưng hửng, miệng lẩm bẩm:

- Vừa ra khỏi một lúc mà bên trong đã cài then cửa rồi. Xem chừng lời anh em họ Ôn nói đúng sự thực, quả có thị vệ đi tuần tra quanh đây. Chẳng hiểu bọn chúng còn ở trong này hay bỏ đi rồi?

Gã dán tai vào cánh cửa để nghe động tĩnh nhưng chẳng thấy gì. Gã lại hé mắt nhìn qua khe hở thì trong đình viện chẳng có một bóng người.

Vì Tiểu Bảo ngẫm nghĩ một lúc rồi thò tay vào bọc móc lưỡi dao truy thủ ra.

Dao truy thủ này lưỡi mỏng dính, bữa trước Vì Tiểu Bảo đã dùng nó đâm chết Tiểu Quế Tử.

Từ ngày gã ẩn mình trong Hoàng cung, tự biết bốn mặt đều có nguy cơ rình rập nên từ hôm ấy gã đem theo lưỡi dao truy thủ luôn bên mình.

Vì Tiểu Bảo thò lưỡi truy thủ vào khe cửa khẽ đẩy mấy cái, then cửa đưa chênh chếch lên. Gã tiếp tục đùn then cửa sang một bên thì thấy cánh cửa hé mở được chừng hai tấc. Gã liền thò hai ngón tay vào trong vừa đẩy vừa giữ cho then cửa khỏi rớt xuống đất mà phát ra tiếng động.

Vì Tiểu Bảo liền mở hé cánh cửa lạng người chuồn vào. Rồi xoay tay đóng cửa cài then. Gã cẩn thận lắng tai nghe trong phòng không có động tĩnh gì liền rón rén từng bước tiến lại gần thò đầu ngó vào, may chẳng thấy một ai. Gã lại chờ một lúc rồi mới vào phòng.

Vì Tiểu Bảo đi tới trước án sách thấy đặt một chiếc ghế có đệm gấm thêu rồng vẽ phượng thì trong lòng không khỏi rung động, miệng lẩm bẩm:

- Mẹ kiếp! Cổ long y này đức Hoàng đế ngồi vào được, chẳng lẽ lão gia không ngồi được hay sao?

Rồi gã khoa chân bước xéo lại ngồi xuống ghế.

Ban đầu gã cảm thấy trống ngực đánh hơn trống làng. Sau một lúc gã nghĩ bụng:

- Ngồi ghế này cũng chẳng thấy thú vị gì. Con bà nó! Làm Hoàng đế có chi là khoái?

Gã không dám ngồi lâu, liền đứng dậy lại bên giá sách để tìm kiếm pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh. Nhưng trên giá sách có đến mấy ngàn bộ, bộ nọ xếp liền với bộ kia. Cả trăm bộ gã khó tìm được hai ba bộ mà gã biết chữ.

Vì Tiểu Bảo cố gắng tìm ra chữ "Tứ". Đã mấy lần gã tìm được chữ "Tứ" nhưng phía dưới lại không có chữ "Thập", chữ "Nhị".

Nguyên gã đã lục đến nào "Tứ thư thập chú", nào "Tứ thư chính nghĩa".

Gã tìm một lúc nữa thấy bộ "Thập Tam Kinh Chú Sớ" gã biết được hai chữ "Thập Tam", trong bụng đã mừng thầm, nhưng lại biết không phải là "Tứ Thập Nhị Chương Kinh" gã liền cụt hứng.

Vì Tiểu Bảo còn đang hoang mang kiếm sách, bất thành lình gã nghe tiếng giày lẹp kẹp, có người đang đi tới.

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi muốn chuồn ra thì đã không kịp nữa. Gã hốt hoảng đứng dán người vào tường ẩn ở phía sau những hàng sách vở.

Vì Tiểu Bảo thấy người kia vào thư phòng lại không ngồi xuống ghế mà cứ từ từ thả bước trong phòng. Gã la thầm:

- Hồngбет rồi! Nhất định bọn thị vệ đang thị sát trong phòng. Hay là mình theo cửa sau tiến vào đã bị chúng phát giác hành tung?

Gã còn nghĩ tới chuyện bọn thị vệ bắt được là lập tức mất đầu thì chẳng còn hồn vía nào nữa, khắp mình toát mồ hôi lạnh ngắt.

Người kia thả bước trong phòng hồi lâu, bỗng nghe ngoài cửa có tiếng người đồng dục:

- Tàu Hoàng thượng! Ngao Thiếu Bảo có việc gấp cần bái kiến Hoàng thượng. Hiện Thiếu Bảo đang đợi chỉ ở ngoài Ngự thư phòng.

Người trong Ngự thư phòng ừ một tiếng.

Vì Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa mừng thầm tự nhủ:

- Té ra nhân vật quan trọng này là đức Hoàng đế. Còn Ngao Thiếu Bảo kia là con người mà Mao Thập Bát đại ca ta đang muốn kiếm để tỷ võ. Sử Tùng đã khoe hần là đệ nhất dũng sĩ ở Mãn Châu, không hiểu hần oai phong lâm liệt đến thế nào? Ta phải dòm trộm một cái mới được.

Vì Tiểu Bảo còn đang ngẫm nghĩ thì bỗng nghe ngoài cửa có tiếng bước chân nặng trĩu.

Một người tiến vào thư phòng lên tiếng:

- Nô tài là Ngao Bái khấu đầu bái kiến đức Hoàng thượng. Xin bái chúc Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế.

Ngao Bái nói rồi quỳ mọp xuống dập đầu.

Vi Tiểu Bảo vội thò đầu nhìn ra thì thấy một đại hán thân thể to lớn đang quỳ mọp dưới đất dập đầu lạy "bình bình".

Gã không dám nhìn lâu vì sợ Ngao Bái ngẩng đầu lên là ngó thấy gã. Gã liền thụt đầu vào, nhưng nhích mình ra ngoài một chút hướng thẳng về phía Ngao Bái mà hẩn khó nhìn thấy gã.

Vi Tiểu Bảo miệng lẩm bẩm:

- Người dập đầu lạy Hoàng thượng mà cũng là lạy lão gia nữa. Đệ nhất dũng sĩ, đệ nhị dũng sĩ ở Mãn Châu hay gì đi nữa ta không cần biết mà ta chỉ thấy người dập đầu lạy Vi Tiểu Bảo.

Lại nghe đức Hoàng thượng cất tiếng đáp:

- Miễn lễ cho khanh. Khanh hãy bình thân.

Ngao Bái đứng dậy nói:

- Tàu Hoàng thượng! Tô Khắc Tát Cáp ra dạ hai lòng. Hẩn giám làm tấu chương tỏ lòng đại nghịch vô đạo, phải dùng cực hình trừng trị mới được.

Hoàng đế chỉ ậm ừ chứ không phán bảo chi hết.

Ngao Bái lại tâu:

- Hoàng thượng vừa lên chấp chính mà Tô Khắc Tát Cáp đã làm bài tâu nói những gì: "Nay Hoàng thượng lên cầm quyền thiên hạ, xin cho thần đi giữ lăng tẩm của đức tiên đế, để chút hơi tàn còn sinh tồn được". Như thế há chẳng phải là có giọng khi quân? Đức Hoàng thượng chưa lên chấp chính, hẩn còn sống được, mà Hoàng thượng lên chấp chính là hẩn muốn chết. Chẳng lẽ Hoàng thượng đối với bọn nô tài tàn bạo như thế ư?

Hoàng đế lại ừ một tiếng.

Ngao Bái tâu tiếp:

- Hạ thần đã thương nghị cùng những bậc Vương công, đại thần ai cũng nói là Tô Khắc Tát Cáp phạm 24 tội lớn, mưu đồ gian trá, ra dạ nhị tâm, khinh khi ấu chúa, không chịu quy chính. Thật là đại nghịch bất đạo. Xét theo tội "đại nghịch luật" của bản triều thì nên xử hẩn cùng con cả phải tội lăng trì. Còn 6 tên con thứ, một tên cháu và hai đứa con của anh em đều bị xử trảm. Người trong họ là Bạch Nhĩ Hách Đồ và thị vệ Ngạch Đồ thống lĩnh đội tiền phong cũng bị trảm quyết.

Đức Hoàng đế hỏi:

- Xử tội như vậy e rằng quá nặng thì sao?

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Đức Hoàng đế này giọng nói nghe còn trẻ nít mà lại hơi giống Tiểu Huyền Tử, thật đáng tức cười.

Ngao Bái lại tâu:

- Muôn tâu Hoàng thượng! Hoàng thượng hãy còn nhỏ tuổi, thân hạ e rằng chưa hiểu rõ mọi việc triều chính. Tô Khắc Tát Cáp đã vâng mệnh của tiên hoàng cùng bọn nô tài làm việc phụ chính. Đáng lý hẳn được tin Hoàng thượng lên cầm quyền, nên hoan hỷ mới phải.

Vi Tiểu Bảo nghe giọng nói của Ngao Bái ra chiều kiêu ngạo thì mắng thầm:

- Lão con rùa kia miệng thốt ra những lời bất chính, làm việc lại vô lễ. Hẳn nói Hoàng đế còn nhỏ tuổi, chẳng lẽ là đứa con nít? Nếu vậy thì thú thật! Thảo nào thanh âm Hoàng đế nghe hơi giống Tiểu Huyền Tử.

Lại nghe Hoàng đế phán:

- Tô Khắc Tát Cáp tuy có lỗi lầm, nhưng y là phụ chính đại thần cũng như khanh vậy. Các khanh đều được đức Tiên đế trọng vọng. Nếu trẫm mới lên chấp chính đã... sát hại những trọng thần của đức Tiên đế thì hương hồn Ngài ở dưới suối vàng e rằng không được hoan hỷ.

Ngao Bái cười khanh khách nói:

- Tàu chúa thượng! Chúa thượng nói mấy câu này là giọng nói con nít. Đức Tiên đế di mạng cho Tô Khắc Tát Cáp làm phụ chính là dặn hẳn phải đối đãi ân cần với chúa thượng, làm việc cho hết lòng. Nếu Tô Khắc Tát Cáp còn nghĩ đến hậu ơn của đức Tiên đế thì hẳn phải cúc cung tận tụy cho hết đạo thần tử. Dù có phải nhảy vào nước lửa lại đem lòng oán giận, công nhiên phỉ báng chúa thượng thì còn chi là phải đạo thần tử? Hẳn đã lỗi đạo như vậy tất chẳng coi đại sự triều đình của chúa thượng ra gì nữa? Đó là hẳn coi thường di mệnh của Tiên đế, chứ không phải chúa thượng khinh bạc hẳn. Ha ha...

Ngao Bái ở trước mặt Hoàng thượng mà dám nói to cười lớn là hiển nhiên cực kỳ càn rỡ, không còn biết ỷ kỵ là gì. Thực ra mấy câu này chẳng có gì đáng cười.

Hoàng đế hỏi:

- Ngao Thiếu Bảo làm gì mà cười dữ vậy?

Ngao Bái chưng hửng biết mình vô lễ, vội đáp:

- Dạ dạ!

Hoàng đế lại nói:

- Dù không phải trăm đối xử tàn nhẫn với Tô Khắc Tát Cáp, nhưng bây giờ ban chỉ hạ sát hán thì không khỏi tổn thương đến lý trí minh mẫn của tiên đế. Trăm họ dù không cho là trăm giết lầm người thì cũng nói là đức Tiên đế không biết dùng người. Triều đình đem công bố ra khắp thiên hạ hai mươi bốn tội phạm của Tô Khắc Tát Cáp lại càng tệ nữa vì ai cũng nghĩ ngay đến Tô Khắc Tát Cáp đã là kẻ đại nghịch thần phạm nhiều tội ác mà đức Tiên đế còn dùng làm phụ chính đại thần ngang hàng với Ngao Thiếu Bảo, há chẳng... là một việc vô ý thức.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thâm trong bụng:

- Ông vua con nít này nói rất hợp lý.

Ngao Bái lại tâu:

- Chúa thượng mới biết một điều mà không biết hai...

Hoàng đế ngắt lời:

- Khanh bảo sao?

Ngao Bái tâu:

- Trăm họ nghĩ thế nào thì nghĩ. Để họ nghĩ quanh nghĩ quẩn mặc họ, họ cũng chẳng dám nói ra miệng đâu. Khi họ dám dị nghị đến lỗi lầm của tiên đế thì họ có bao nhiêu đầu cũng rơi rụng hết.

Hoàng đế nói:

- Trong cổ thư có câu: "Đề phòng dư luận trăm họ còn hơn đề phòng nước sông". Nếu chỉ giết người để cấm trăm họ không được nói lên những ý nghĩ của lê dân là điều không hay.

Ngao Bái nói:

- Bọn thư sinh người Hán nói không nghe được. Nếu những kẻ đọc sách người Hán nói phải thì sao họ để mất nước, cho lọt vào tay người Mãn Châu chúng ta? Vì thế mà hạ thần khuyên chúa thượng, dù người Hán để lại không biết bao nhiêu sách vở, chúa thượng đọc ít đi là hơn, càng đọc nhiều, trí óc càng mê muội.

Hoàng đế hắng giọng một tiếng không trả lời.

Ngao Bái lại nói:

- Hạ thần nhớ lại ngày trước đi theo Thái Tông Hoàng đế cùng đức Tiên đế đánh đông dẹp bắc, lập bao nhiêu công hán mã mà có biết chữ Hán nào

đâu? Hạ thần đã giết bọn Nam Man, đánh cướp thiên hạ rồi bảo vệ giang sơn, nhất nhất dùng chính sách của người Mãn Châu.

Hoàng đế lại hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Công lao của Thiếu Bảo cực kỳ hiệu đại là chuyện dĩ nhiên. Nếu không thế thì đức Tiên đế chẳng trọng dụng Thiếu Bảo.

Ngao Bái tâu:

- Hạ thần chỉ biết giữ tấm lòng son tận trung với chúa, phụng sự Hoàng thượng. Bắt đầu từ Thái Tôn Hoàng đế, qua Thế Tổ Hoàng đế rồi đến chúa thượng, thần hạ vãn một dạ. Tâu chúa thượng! Người Mãn Châu chúng ta làm việc bao giờ cũng thưởng phạt phân minh. Kẻ trung thần thì được thưởng, nghịch thần thì phải trọng phạt. Nay Tô Khắc Tát Cáp chẳng những không phải là trung thần mà còn là một đại gian thần. Hạ thần nghĩ rằng nếu không xử trọng hình không được.

Vì Tiểu Bảo mắng thăm:

- Con mẹ nó! Ta chỉ nghe tiếng thằng cha này cũng biết hắn là một tên đại gian thần.

Hoàng đế hỏi:

- Khanh nhất định đòi giết Tô Khắc Tát Cáp vì nguyên nhân gì ở nơi khanh?

Ngao Bái tâu:

- Hạ thần không có nguyên nhân gì hết. Chẳng lẽ chúa thượng cho hạ thần có tư tâm chăng?

Hắn càng nói càng lớn tiếng, giọng nói càng đanh thép.

Ngao Bái ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hạ thần chỉ vì giang sơn của người Mãn Châu chúng ta. Đức Thái Tổ Hoàng đế, Thái Tông Hoàng đế phải trăm cay nghìn đắng mới gây dựng nên cơ đồ. Vậy con cháu đừng có lầm lỡ. Chúa thượng hỏi thần như vậy, thần thật không hiểu được ý tứ của chúa thượng.

Vì Tiểu Bảo nghe Ngao Bái nói bằng một giọng hung hăng không khỏi giật mình kinh hãi. Gã không nhịn được thò đầu nhìn ra thấy một đại hán thân thể cao lớn, mắt đầy thớ thịt lồi lên. Cặp mắt dựng ngược coi như hung thần sùng sục tiến vào. Hai tay hắn nắm lại thành quyền. Những khớp xương trong người bật lên tiếng lách cách.

Một chàng thiếu niên "úi" lên một tiếng ra chiều kinh hãi đang ngồi ghé nhảy chồm lên.

Lúc thiếu niên nghiêng đầu sang một bên, Vi Tiểu Bảo ngó thấy cũng bật tiếng la:

- ủa!

Nguyên ông vua nhỏ tuổi này chẳng phải ai xa lạ mà chính là Tiểu Huyền Tử, thằng này vẫn đánh vật với gã.

Giả tử Vi Tiểu Bảo ngó thấy tướng mạo Hoàng đế thì dù ngài có bộ mặt hung dữ như quỷ sứ, gã cũng chẳng bật tiếng la. Nhưng gã lại thấy Hoàng đế là Tiểu Huyền Tử nên kinh ngạc không bút nào tả xiết mà buộc miệng kêu lên.

Gã biết cơ sự bại lộ, muốn xoay mình chạy trốn ra khỏi phòng. Song gã lại nghĩ thêm:

- Nguyên một Tiểu Huyền Tử, bản lĩnh đã cao thâm hơn mình, huống chi còn thêm Ngao Bái võ công khủng khiếp thì mình chẳng tài gì trốn thoát được.

Gã chợt động tâm linh tung mình nhảy ra ngăn chặn phía trước Hoàng đế, trợn mắt nhìn Ngao Bái quát hỏi:

- Ngao Bái! Người làm gì thế này? Sao dám lớn mật vô lễ với Hoàng thượng? Nếu người muốn giết người thì hãy qua cửa ải này tức là ta đây.

Ngao Bái là một vị công thần nhà Mãn Thanh đã từng đánh quen trăm trận, công cao quyền lớn, nên coi Khang Hy hoàng đế hay còn nhỏ tuổi chẳng đầu vào đâu.

Vua Khang Hy chỉ trích hấn vì tư tâm mà muốn giết Tô Khắc Tác Cáp là phanh phui nỗi lòng bí ẩn của hấn. Nguyên hấn là con người võ biên quen thói xông trận. Đang cơn thịnh nộ, hấn nắm tay sấn vào lý luận với vua Khang Hy chứ không phải thực lòng phản loại phạm thượng.

Đột nhiên Ngao Bái thấy phía sau giá sách có một tiểu thái giám xông ra ngăn cản trước mặt Hoàng đế quát tháo mắng mình thì không khỏi giật mình kinh hãi. Bây giờ hấn mới nghĩ đến kẻ thần tử có lý nào lại nắm quyền xông vào uy hiếp Hoàng đế, liền hấp tấp lùi lại mấy bước, lớn tiếng cãi:

- Người nói nhăng gì thế? Ta có việc tâu trình thánh thượng, khi nào dám vô lễ với Chúa?

Hấn vừa nói vừa lùi thêm hai bước, bỏ thông tay xuống đứng yên.

Nguyên hàng ngày Vi Tiểu Bảo tử võ với Tiểu Huyền Tử tức là tử võ với Khang Hy Hoàng đế nhà Đại Thanh hiện nay.

Vua Khang Hy chính tên là Huyền Hoa, nhưng lúc gặp Vi Tiểu Bảo không biết là vua, hỏi đến tên, nhà vua nóng nảy trả lời mới buột miệng tự xưng là Tiểu Huyền Tử. Đó là tâm tính trẻ nít, chẳng lấy chi làm lạ.

Nhà vua quen tính người Mãn Châu, ưa trò chơi giác đề (húc nhau). Nhưng muốn luyện trò này cần phải luyện vật nhau đề đầu cưỡi cổ. Tuy bọn thị vệ có dạy cho nhà vua cách đô vật, nhưng còn ai dám vô lễ với Hoàng đế? Ai dám dùng sức mạnh bẻ đầu chặt cổ Hoàng đế? Gặp trường hợp bất đắc dĩ chỉ làm bộ hơi giống mà thôi. Nếu Hoàng đế đưa chân ra mà gạt mà bị té nhào thì một tay đỡ lấy quỳ xuống đầu hàng. Khi bắt buộc phải đánh lại một chiêu thì cũng chỉ để dừng đến tà áo là lập tức dừng tay.

Vua Khang Hy thường bảo chúng đánh vật thật sự, nhưng bọn thị vệ khi nào dám lớn mật đến thế? Nhiều lắm là chúng phô diễn cho hơi giống một chút.

Khi đánh cờ với Hoàng đế thì còn có thể giả vờ đánh cầm chừng tựa hồ tranh đấu gay go rồi đến tối hậu hãy chịu thua cũng được.

Nhưng nghề đô vật thì khó bề giả vờ. Dù có muốn để đến lúc sau cùng hãy chịu thua, nhưng trung gian cũng chẳng ai dám chụp lấy Hoàng đế mà quật xuống đất.

Vua Khang Hy ham mê nghề đô vật, khi ngài thấy bọn thị vệ tỷ đấu với nhau đưa ra không biết bao nhiêu là chiêu thức cùng thân pháp tuyệt diệu. Nhưng đến khi họ tỷ đấu với Hoàng đế thì tên nào cũng nơm nớp dè dặt.

Sau nhà vua không đấu với thị vệ, đổi bọn thái giám vào làm đối thủ. Bọn này cũng cứ chịu đòn như người chết chứ không phản kích.

Làm Hoàng đế muốn sao được vậy, nhưng muốn tìm ra một tay đối thủ tỷ võ chân chính thì thật khó lòng.

Có lúc nhà vua định cải trang ra khỏi Hoàng cung tỷ đấu với dân gian để thử coi võ công của mình đến trình độ nào, nhưng như vậy lại mạo hiểm thái quá, nên tuy ông vua trẻ tuổi muốn vậy mà chỉ để dạ chứ không thi hành được.

Buổi đầu vua Khang Hy gặp Tiểu Bảo khai diễn một trường tỷ thí. Vi Tiểu Bảo đã đem toàn lực ra chiến đấu mà vẫn bị thua. Nhà vua vui mừng khôn xiết và đây là một cuộc tỷ đấu hào hứng nhất trong đời ngài.

Vi Tiểu Bảo ước hẹn ngày hôm sau tái đấu là rất hợp ý nhà vua.

Từ hôm ấy hàng ngày hai người tỷ võ, nhưng vua Khang Hy thủy chung vẫn không nói rõ địa vị mình.

Mỗi khi đi tủy võ nhà vua lại không cho một tên thái giám nào đi theo để khỏi tiết lộ bí mật vì ngài nghĩ rằng: Nếu tên tiểu thái giám này mà biết ngài là Hoàng đế thì đến lúc tủy võ chẳng còn chi thú vị.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới
- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>